

engang her i Salen under Præstelønningslovens Behandling udtalt, at, naar han skulde sige sin Hjertensmening rent ud, vilde han sige, at Skolelærerne burde have Præsterenes Lønning og Præsterne nøies med Skolelærernes; men jeg er af den Mening, at han her stod temmelig ene. (Udbrydelse af H. B. Hansen). Ja, der er jo ganske vist flere Skolelærere her end Præster. Jeg kan ikke følge Flertallet i den Afstemning, der her forestaar; thi jeg kan ikke se nogen guldbig Grund til at slaa Alt i Stykker her paa Pladsen; det kan jeg ikke være med til.

Consellspræsidenten (Estrup): Den høitærede Ordfører begyndte med en Beklæggelse over, at der i Ministeriets Svarsskrivelse til Udvalget var indfaldt en Bebreidelse eller Klage over, at Udvalgets Flertal ikke havde givet noget-somhelst Motiv til Hovedpunktet i sin Indstilling, nemlig Forskaffelsen af Loven af 12te April d. A. Det er ikke ganske korrekt, hvad den ærede Ordfører der angav, thi jeg tror ikke, naar man læser Ministeriets Skrivelse, at der deri vil findes Noget, som ligner en Beklæggelse i saa Henseende. Det er en ganske simpel Motivering for Ministeriets Bedkommende af, at det ikke for sit Bedkommende har fundet sig foranlediget til at gaa ind paa dette Hovedpunkt. At det ærede Udvalgs Flertal ikke har savnet mange Grunde til denne sin Hovedindstilling, have vi jo noksom erfaret gennem den Meddelelse for Grundene, som fremkom fra den ærede Ordførers Side, og som den ærede Ordfører selv betegtede som udsjællig — jeg tror endog, at den ærede Ordfører selv brugte det Udtryk om sin Udtalelse, at den var meget bred, hvori jeg ikke skal modsige den ærede Ordfører. Jeg skylder imidlertid at udtale, at, dersom den samme Motivering havde været givet i Udvalgets Betænkning, som den ærede Ordfører nu gav her i Salen, vilde den ikke have foranlediget Ministeriet til noget Svar. De Ytringer, som den ærede Ordfører fremkom med, vare jo helt igennem, hvad jeg vil betegne som et Anklageindlæg mod Ministeriet, et Indlæg i Tilfælde af Anklage mod Ministeriet; men ligesom det er en Selvfølge, at, dersom det umiddelbart var dette Spørgsmaal, som nu forelaa til Afgjørelse her i Thinget, om der skulde institueres Rigsretsanklage mod Ministeriet, jeg da ikke med et eneste Ord vilde søge at afholde Thinget fra at tage en saadan Beslutning, saaledes er det ogsaa en Selvfølge, at lige overfor en Motivering som den, den ærede Ordfører fremkom med, og som gennemgaaende gik ud paa at ville godtgjøre Muligheden af det Skridt, som Ministeriet havde foretaget, har jeg heller ikke i denne Sal noget Ord. Naar Anklagen foreligger, da skal jeg sikkert svare for rette Dommere; men naar Spørgsmaalet er om at rejse Anklage, da er jeg tavs. — Jeg skal heller ikke opholde mig ved de mer eller mindre elst-

verdige Smaabemærkninger, som den ærede Ordfører lod indflyde i sit Foredrag, saafom at de særlige Omstændigheder, der havde fremkaldt Loven af 12te April, havde Ministeriet med velberaad Hu skabt. Jeg tror nu, at det kun vilde bidrage til at give Striden en endnu skarper Karakter, dersom Svaret fra denne Side paa saadanne Bemærkninger kom til at gaa i samme Mand. Det er jo allerede af en anden æret Taler, vistnok med fuld Frihed, bemærket, at man lige saa fuldt kunde vende Sætningen om, og at man fuldt saa vel kunde kaste Ansvar over paa den anden Side for med velberaad Hu at have fremkaldt den Situation, som fremkaldte Loven af 12te April. Jeg tror imidlertid ikke, mine Herrer! at man vil komme til noget Resultat ved at ville føre Striden paa denne Maade. Det vil vistnok være ønskeligt, om man fra alle Sider med samme Opriktighed og med samme Varme som fra Ministeriets Side vilde betræbe sig for hurtigt og sikkert at kunne vende tilbage til regelmæssige Tilstande; men dertil bidrager sikkert ikke den Slags Udtalelser, som jeg nys nævnte. — Der er en særlig Anke, som fremkom fra den ærede Ordførers Side, og som jeg dog ikke kan lade ganske ubesvaret, og det var den, at Ministeriet ligesom havde tilfødsat sin Pligt — det var ikke just Ordene, men Meningen — derved, at det ikke havde benyttet Tiden fra 1ste til 15de April til at søge tilveiebragt en midlertidig Bevilling. Denne Bebreidelse mod Ministeriet synes mig at være den ubilligste mellem de mange ubillige Bebreidelser, som ere reiste mod Ministeriet. Det forekommer mig, at, efter at man ved en Beslutning, ved en Afstemning her i Thinget havde idet alene affaaet enhver Forhandling om den foreliggende Sag, men ogsaa umuliggjort enhver Udtalelse fra Regjeringens Side om det foreliggende Spørgsmaal og dets Følger, før Hovedafstemningen fandt Sted, — det forekommer mig, at efter denne, siden den frie Forsætning blev indført her i Landet, vistnok aldeles enesteaaende Beslutning, var der ikke Mulighed for nogen anden Meddelelse fra denne Regjeringens Side til Thinget i den daværende Samling end den Meddelelse, som fandt Sted den 4de April. Dersom Noget iøvrigt skulde ville — hvad jeg ikke vil antage — drage Rigtigheden af den Udtalelse af mig i Tvivl, at denne Afstemning her i Thinget den 31te Marts var den virkelige Grund til, at ikke et yderligere Forsøg paa at tilveiebringe en midlertidig Bevillingslov blev gjort, saa foreligger der paa rette Sted utvivlsomt Bevis i saa Henseende, Bevis for, at et saadant Skridt var fuldt forberedt af Regjeringen. Regjeringen kunde ikke opfatte Afstemningen her den 31te Marts anderledes end som en Udtalelse om, at Thinget ikke vilde forhandle mere med den nuværende Regjering om Finantsloven eller om, hvad der stod i Forbindelse dermed.

Der er af to ærede Medlemmer, nemlig af